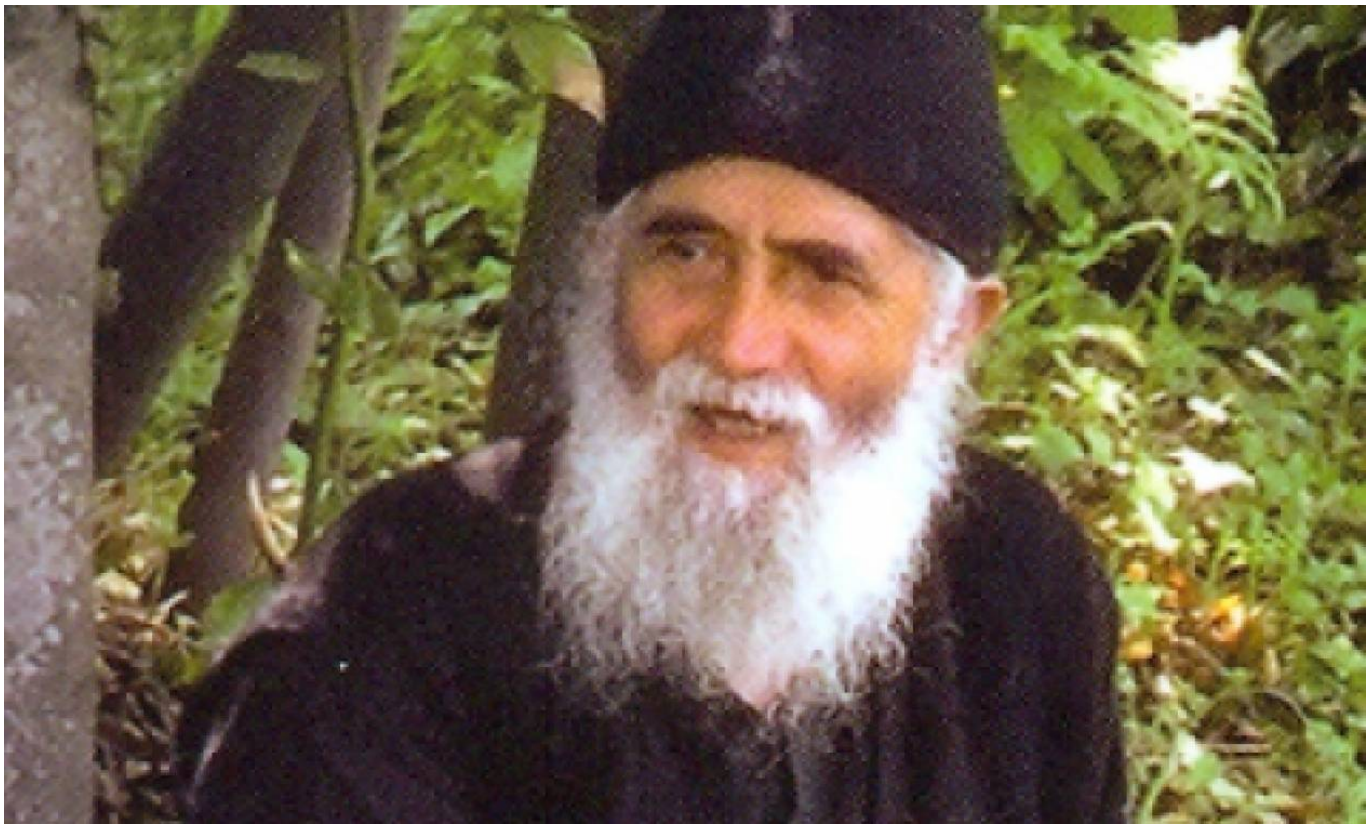
24 Σεπτεμβρίου 2022

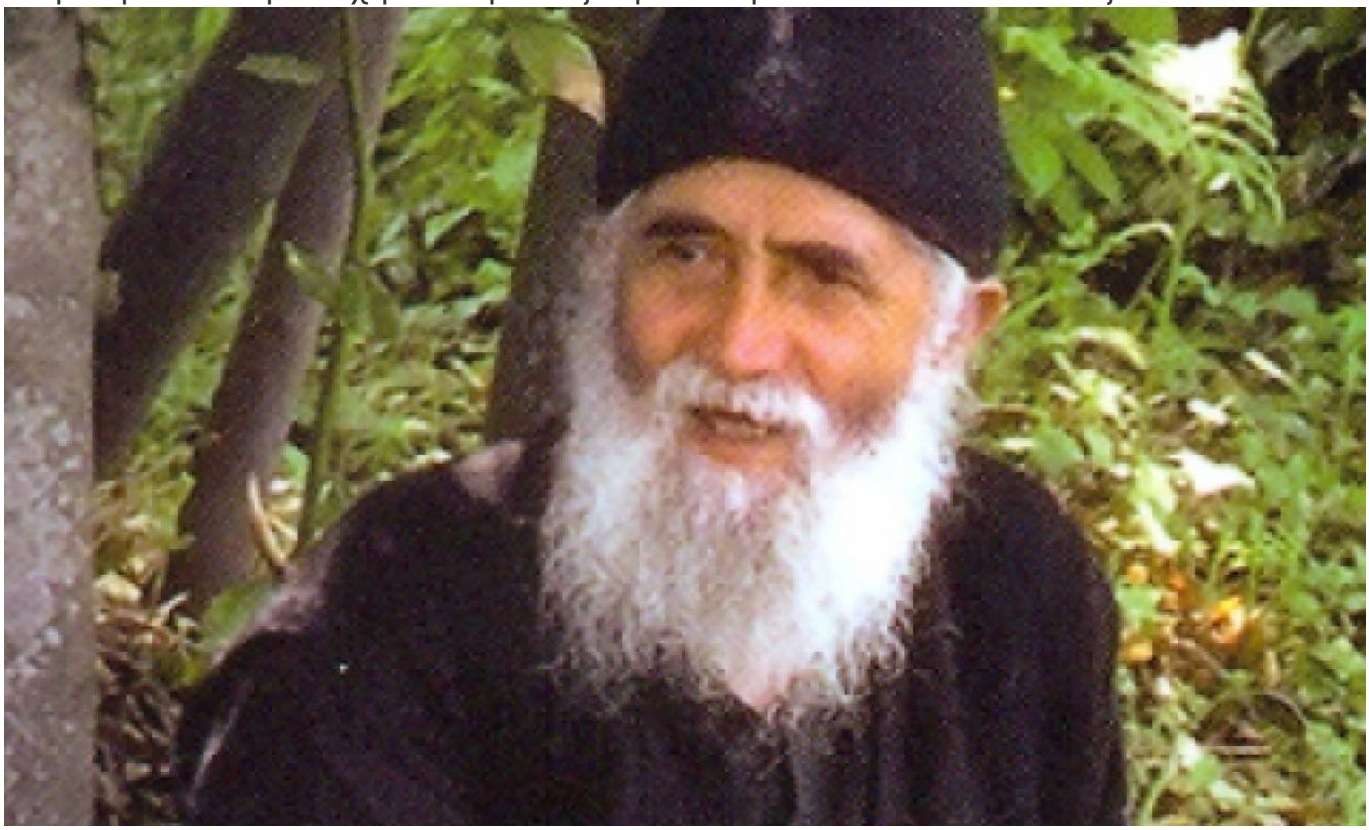
Άγιος Παΐσιος: «Αυτή η αμαρτία πληρώνεται πολύ βαριά»

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Άγιος Παΐσιος: Η αδικία είναι μεγάλη αμαρτία. Η αδικία μαζεύει οργή Θεού.

Μεγάλη υπόθεση να έχη ο άνθρωπος την ευλογία του Θεού! Πλούτος είναι!

Ό,τι έχει ευλογία, στέκει, δεν γκρεμίζεται. Ό,τι δεν έχει ευλογία, δεν στέκει. Η αδικία είναι μεγάλη αμαρτία. Όλες οι αμαρτίες έχουν ελαφρυντικά, η αδικία δεν έχει, μαζεύει οργή Θεού. Φοβερό! Αυτοί που αδικούν, βάζουν φωτιά στο κεφάλι τους.

Από την μια μεριά βλέπεις να κάνουν μια αδικία και από την άλλη να πεθαίνουν δικοί τους άνθρωποι και να μη δίνουν σημασία. Πώς να κάνουν προκοπή οι άνθρωποι με τόσες αδικίες; Κάνουν αυτά που κάνουν, δίνουν δικαιώματα και στον διάβολο, γι' αυτό μετά περνούν δοκιμασίες, τους βρίσκουν αρρώστιες κ.λπ. και σου λένε: "Κάνε προσευχή να γίνω καλά".

Τα περισσότερα κακά που συμβαίνουν είναι από αδικίες. Όταν λ.χ. μαζεύεται με αδικία η περιουσία, ζουν οι άνθρωποι λίγα χρόνια σαν αρχοντόπουλα και μετά τα δίνουν, όσα μάζεψαν, στους γιατρούς. Τι λέει ο Ψαλμός; "Κρείσσον ολίγον τω δικαίω υπέρ πλούτον αμαρτωλών πολύν" (1). "Ανεμομαζώματα, ανεμοσκορπίσματα". Όσα μαζεύουν, φεύγουν, όλα εξανεμίζονται. Σπάνια, σε πολύ λίγους συμβαίνει να είναι οι αρρώστιες, οι χρεωκοπίες κ.λπ. μια δοκιμασία του Θεού. Αυτοί θα έχουν καθαρό μισθό. Σ' αυτήν την περίπτωση συνήθως γίνονται ύστερα πιο πλούσιοι, σαν τον Ιωβ. Αλλά, και πολλοί άνθρωποι που βγαίνουν άλειωτοι, είναι και από αυτό, κάποια αδικία έχουν κάνει.

1) Ψαλμ. 36, 16

Ο άδικος βασανίζεται
Ο άδικος, και γενικά κάθε ένοχος, όταν δεν ζητήση συγχώρηση, ταλαιπωρείται από την συνείδησή του και επιπλέον από την αγανάκτηση του αδικημένου. Γιατί, όταν ο αδικημένος δεν τον συγχωρήση και γογγύζη, τότε ο άδικος ταλαιπωρείται πολύ, βασανίζεται. Δεν μπορεί να κοιμηθή. Σαν να τον χτυπούν κύματα και τον φέρνουν σβούρα. Είναι μυστήριο πράγμα το πώς το πληροφορείται! Όπως, όταν ένας αγαπά κάποιον και τον σκέφτεται με την καλή έννοια, εκείνος το πληροφορείται, έτσι και σ' αυτήν την περίπτωση. Ώ, ο γογγυσμός του άλλου τον κάνει άνω-κάτω! Και μακριά να είναι, τι στην Αυστραλία, τι στο Γιοχάννεμπουργκ, δεν μπορεί να ησυχάση, όταν είναι αγανακτισμένος ο άλλος εξ αιτίας του.

– Αν είναι αναίσθητος;

– Οι αναίσθητοι λες ότι δεν υποφέρουν; Το πολύ-πολύ να καταφύγουν σε καμμιά ψυχαγωγία, για να ξεχασθούν. Μπορεί πάλι ο αδικημένος να τον συγχώρησε τον ένοχο, αλλά να έχη μείνει λίγη αγανάκτηση μέσα του. τότε και ο ίδιος ταλαιπωρείται σε έναν βαθμό, αλλά ο ένοχος ταλαιπωρείται πολύ από την αγανάκτηση του άλλου. Αν όμως ο ένοχος ζητήση συγνώμη και δεν του την δώση ο αδικημένος, τότε ταλαιπωρείται εκείνος.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη φωτιά από το εσωτερικό κάψιμο της ψυχής από την συνείδηση. Την βασανίζει και την τρώει συνέχεια με το σαράκι σ' ετούτη την ζωή και πιο πολύ φυσικά θα την τρώη στην άλλη ζωή, την αιώνια, "ο ακοίμητος σκώληξ", αν δεν μετανοήση ο άνθρωπος σ' αυτήν την ζωή και δεν επιστρέψη τις αδικίες του στους συνανθρώπους του, έστω και με την αγαθή του προαίρεση, σε περίπτωση που δεν μπορεί με άλλον τρόπο.

Θυμάμαι ένας δικηγόρος, που έκανε πολλές αδικίες, πόσο βασανίσθηκε στο τέλος της ζωής του. εξασκούσε το επάγγελμά του σε μια επαρχία που είχε πολλούς κτηνοτρόφους. Εκεί, φυσικά, γίνονταν και αγροζημίες και πολλοί βοσκοί έτρεχαν σ' αυτόν τον δικηγόρο, γιατί με πονηρά επιχειρήματα έπειθε και τον αγρονόμο και τον ειρηνοδίκη. Έτσι οι καημένοι γεωργοί πολλές φορές όχι μόνο δεν έβρισκαν το δίκαιο για τα σπαρτά που τους κατέστρεφαν τα κοπάδια, αλλά έβρισκαν και τον μελά τους. Όλοι τον ήξεραν τον δικηγόρο αυτόν και κανείς τίμιος άνθρωπος δεν τον πλησίαζε. Ακόμη και ο Πνευματικός να δήτε τι συμβούλεψε έναν ευαίσθητο βοσκό.

Ο βοσκός αυτός είχε ένα μικρό κοπάδι και μια σκύλα. Μια φορά που η σκύλα είχε γεννήσει, έδωσε τα κουταβάκια σε άλλους και κράτησε μόνον την μάνα. Εκείνο το

διάστημα είχε χαθή μια προβατίνα και είχε αφήσει το αρνάκι της που θήλαζε. Αυτό, επειδή δεν είχε μάνα, έτρεχε πίσω από την σκύλα και θήλαζε από αυτήν, η οποία ένιωθε και η ίδια ανακούφιση. Έτσι τα δύο ζώα είχαν συνηθίσει και το ένα έβρισκε το άλλο. Ο καημένος ο βοσκός, όσο και να προσπαθούσε να τα ξεχωρίση, εκείνα έσμιγαν. Επειδή ήταν ευαίσθητος ο βοσκός, σκέφθηκε να ρωτήση τον Πνευματικό εάν τελικά τρώγεται το κρέας του αρνιού ή όχι. Ο Πνευματικός, έχοντας υπ' όψιν του και την φτώχεια του βοσκού, σκέφτηκε λίγο και του είπε: "Το αρνί αυτό, παιδί μου, δεν τρώγεται, γιατί θήλασε από την σκύλα, αλλά ξέρεις τι να κάνεις;

Επειδή όλοι οι άλλοι βοσκοί πηγαίνουν δώρα στον δικηγόρο τον δείνα αρνιά και τυριά, να του πας και συ αυτό το αρνί να το φάη. Μόνον αυτός έχει ευλογία να το φάη, γιατί όλος ο κόσμος ξέρει που είναι άδικος". Όταν είχε γεράσει πια ο άδικος αυτός δικηγόρος και έπεσε στο κρεββάτι, υπέφερε χρόνια από εφιάλτες και δεν μπορούσε να κοιμηθή. Τον χτύπησε και ημιπληγία και δεν μπορούσε ούτε να μιλήση. Προσπάθησε ο Πνευματικός να τον κάνη τουλάχιστον να γράψη τις αμαρτίες του, αλλά είχε χάσει και τον έλεγχο, και αναγκαζόταν να του διαβάζη την ευχή των Επτά Παίδων, για να κλείση λίγο τα μάτια του να κοιμηθή. Του διάβαζε και εξορκισμούς, για να γαληνέψη λίγο, μέχρι που αναπαύθηκε, και ας ευχηθούμε ο Θεός να τον αναπαύση πραγματικά.

– Γέροντα, πολλοί πιστεύουν ότι τους έχουν κάνει μάγια. Πιάνουν τα μάγια;
– Εάν ο άνθρωπος έχη μετάνοια και εξομολογήται, δεν πιάνουν. Για να πιάσουν τα μάγια, θα έχη δώσει κάποιο δικαίωμα ο άνθρωπος. Θα αδίκησε κάποιον, θα κοροϊδεύη καμμιά κοπέλα κ.λπ. Τότε θα πρέπη να μετανοήση, να ζητήση συγχώρηση, να εξομολογηθή, να τακτοποιηθή και να επανορθώση αυτό που έκανε. Γιατί αλλιώς, και όλοι οι παπάδες να του διαβάσουν εξορκισμούς, δεν λύνονται τα μάγια. Αλλά και μάγια να μην του έκαναν, και μόνον το άχτι της αδικημένης ψυχής αρκεί για να τον βασανίζη.

Υπάρχουν δυο μορφές αδικίας, η υλική και η ηθική. Υλική αδικία είναι, όταν αδική κανείς τον άλλον σε υλικά πράγματα. Ηθική είναι, όταν λ.χ. κάποιος γελάση μια κοπέλα, και αν μάλιστα είναι ορφανή, με πενταπλάσιο βάρος βαραίνει την ψυχή του. στον πόλεμο η σφαίρα ξέρεις πώς κυνηγάει τους ανήθικους; εκεί βλέπεις έντονα την θεία δικαιοσύνη, την προστασία του Θεού. Ατιμία στον πόλεμο δεν σηκώνει. Ανήθικο άνθρωπο θα τον βρη σφαίρα. Μια φορά πηγαίναμε με την διλοχία μας να αντικαταστήσουμε ένα τάγμα. Εν τω μεταξύ όμως μας χτύπησαν και ριχτήκαμε στην μάχη. Ένας, θυμάμαι, από εκείνο το τάγμα είχε κάνει την προηγούμενη μέρα μια ατιμία, είχε βιάσει μια έγκυο, την καημένη. Ε, σ' εκείνη την επιχείρηση μόνον αυτός σκοτώθηκε!! Φοβερό! Όλοι έλεγαν μετά: "Το κτήνος, καλά

έπαθε και σκοτώθηκε!” Ιδίως αυτοί που κάνουν πονηριές, που κοιτάζουν να ξεφύγουν από ‘δω, να ξεφύγουν από ‘κει, τελικά δεν γλυτώνουν. Είναι παρατηρημένο ότι όσοι πιστεύουν πολύ, φυσικά ζούνε και τίμια, χριστιανικά, και το σώμα τους το τίμιο προστατεύεται από τα πυρά περισσότερο απ’ ό,τι αν φορούσαν Τιμιόξυλο.

Η αδικία ταλαιπωρεί και τους απογόνους
– Γέροντα, όταν έφυγα για μοναχή, οι δικοί μου φέρθηκαν άδικα. Μπορώ να ζητήσω αυτό που μου δίνεται από τον νόμο;

– Όχι, δεν ταιριάζει.

– Φοβάμαι μήπως τους βρη κανένα κακό από την αδικία.

– Να, αυτό είναι το καθαρό φιλότιμο! Αν ήμουν εγώ στην θέση σου, θα τους έλεγα: “Εγώ για τον εαυτό μου δεν θέλω τίποτε. Το μερίδιο όμως που μου ανήκει, θα ήθελα να το μοιράσετε με τα χέρια σας στους φτωχούς. Δώστε πρώτα στους φτωχούς συγγενείς. Σας το λέω αυτό, για να μη φθάση στα παιδιά σας η οργή του Θεού”. Γιατί μπορεί καμμιά φορά ο πατέρας να δώση κάτι για την ψυχή του, για να γίνη λ.χ. ένα Ίδρυμα, και να μην αφήση κάτι στο παιδί του.

Μπορεί σε μια οικογένεια ο παππούς ή η γιαγιά να έκαναν αδικίες και αυτοί να είναι καλά. Όμως τα παιδιά ή τα εγγόνια τους παιδεύονται. Αρρωσταίνουν και αναγκάζονται να δίνουν στους γιατρούς όσα μαζεύτηκαν με αδικίες, για να εξοφλήσουν οι παππούδες τους. Κάποτε σε μια γνωστή μου οικογένεια συνέβαιναν πολλές δοκιμασίες. Είχε αρχίσει από τον αρχηγό της οικογενείας αρρώστια βαρειά, ταλαιπωρία, έμεινε κατάκοιτος λίγα χρόνια και μετά πέθανε. Στην συνέχεια πέθανε η γυναίκα του και ύστερα τα παιδιά του, το ένα κοντά στο άλλο. Πρόσφατα πέθανε και το τελευταίο, το πέμπτο παιδί. Από πολύ πλούσια οικογένεια που ήταν, κατήντησε η πιο φτωχή, γιατί πουλούσαν τα κτήματα όσο-όσο, για να πληρώνουν γιατρούς και έξοδα διάφορα. Απορούσα γι’ αυτήν την οικογένεια: “Πώς συμβαίνουν τόσες αρρώστιες και ατυχήματα σ’ αυτούς!”

Στα άτομα της οικογένειας που γνώρισα, δεν φαινόταν η καλή περίπτωση, δηλαδή να τους δοκιμάζη ο Θεός σαν εκλεκτούς, αλλά μάλλον να λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι του Θεού. Για να είμαι πιο σίγουρος, προσπάθησα να μάθω από αξιόλογα γεροντάκια, συμπατριώτες τους, και έμαθα τα εξής: Ο άνθρωπος αυτός είχε βρει μια σχετική περιουσία από τον πατέρα του, αλλά στην συνέχεια την αύξησε με αδικίες. Δηλαδή, εάν του ζητούσε μια χήρα δανεικά, για να παντρέψη την κόρη της, και θα του τα έδινε όταν θα αλώνιζε, αυτός της ζητούσε ένα οικόπεδο που είχε. Και εκείνη επάνω στην ανάγκη το έδινε όσο-όσο. Άλλος του

ζητούσε δάνειο να πληρώση την Τράπεζα και θα του το επέστρεφε μόλις μάζευε τα βαμβάκια. Εκείνος του ζητούσε ένα χωράφι που είχε, και στην ανάγκη ο άλλος το έδινε όσο-όσο, για να μην τον κυνηγήση η Τράπεζα. Άλλος του ζητούσε λίγα δανεικά, για να πληρώση τους γιατρούς, και αυτός του ζητούσε την αγελάδα που είχε.

Εκείνος ο καημένος την έδινε όσο-όσο. Με αυτόν τον τρόπο μάζεψε μια μεγάλη περιουσία. Όλος όμως ο γογγυσμός των πονεμένων ανθρώπων χτύπησε όχι μόνο σ' αυτόν και στην γυναίκα του, αλλά και στα παιδιά του ακόμη. Έτσι λειτούργησαν οι πνευματικοί νόμοι και έκαναν και εκείνοι το ίδιο, για να πληρώσουν δηλαδή τους γιατρούς και τα έξοδα από τις αρρώστιες, τα ατυχήματα κ.λπ., πουλούσαν όσο-όσο τα κτήματα, και από πολύ πλούσιοι έγιναν φτωχοί, και ένας-ένας έφυγαν όλοι. Ο Θεός φυσικά θα τους κρίνη με την πολλή Του αγάπη και δικαιοσύνη ανάλογα. Οι άλλοι πάλι που αναγκάσθηκαν, επάνω στην ανάγκη που βρίσκονταν, να πουλήσουν ό,τι είχαν, για να ξεχρεώσουν χρέη σε γιατρούς κ.λπ. και φτώχεψαν, θα ανταμειφθούν για την αδικία που δοκίμασαν ανάλογα. Βέβαια και οι άδικοι εξοφλούν και αυτοί ανάλογα.

Αυτός που μας αδικεί, μας ευεργετεί
– Γέροντα, πώς να βλέπουμε αυτόν που μας αδικεί;

– Πώς να τον βλέπουμε; Σαν έναν μεγάλο ευεργέτη μας, που μας κάνει καταθέσεις στο Ταμιευτήριο του Θεού. Μας κάνει πλούσιους αιώνια. Μικρό πράγμα είναι αυτό; Τον ευεργέτη μας δεν τον αγαπούμε; Δεν του εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας; Έτσι και αυτόν που μας αδικεί να τον αγαπούμε και να τον ευγνωμονούμε, γιατί μας ευεργετεί αιώνια. Οι άδικοι αδικούνται αιώνια, ενώ όσοι δέχονται με χαρά την αδικία δικαιώνονται αιώνια.

Ένας ευλαβής οικογενειάρχης δοκίμασε πολλές αδικίες στην δουλειά του. είχε όμως πολλή καλωσύνη και όλα τα υπέμεινε χωρίς να γογγύση. Ήρθε κάποτε στο Καλύβι και μου τα είπε. Μετά με ρωτάει: "Τι με συμβουλεύεις να κάνω;" "Έτσι να κάνεις, του λέω, να αποβλέπης στην θεία δικαιοσύνη και στην θεία ανταπόδοση και να υπομένης. Τίποτε δεν πάει χαμένο. Με αυτόν τον τρόπο αποταμιεύεις στο Ταμιευτήριο του Θεού. Στην άλλη ζωή σίγουρα θα έχης να λάβης γι' αυτήν την δοκιμασία που περνάς. Αλλά να ξέρης, ο Καλός Θεός και σ' αυτήν την ζωή αμείβει τον αδικημένο. Άν όχι πάντοτε τον ίδιο, οπωσδήποτε τα παιδιά του. Ξέρει ο Θεός. Έχει πρόνοια για το πλάσμα Του." Άμα κάνη κανείς υπομονή, έρχονται τα πράγματα στην θέση τους. Τα οικονομάει ο Θεός. Χρειάζεται όμως υπομονή χωρίς λογική. Αφού ο Θεός βλέπει, παρακολουθεί, να παραδίνεται εν λευκώ στον Θεό. Βλέπεις, ο Ιωσήφ (2) δεν μίλησε, όταν τον πούλησαν οι αδελφοί του για δούλο. Μπορούσε να πη: "Είμαι αδελφός τους". Δεν μίλησε όμως, και μετά μίλησε ο Θεός

και τον έκανε βασιλιά. Άμα όμως κανείς δεν κάνη υπομονή, είναι βάσανο. Από ‘κει και πέρα θέλει να του έρχωνται τα πράγματα όπως του ταιριάζει, όπως αναπαύεται. Και ανάπαυση φυσικά δεν βρίσκει και ούτε του έρχονται όλα έτσι όπως τα θέλει.

Εάν κανείς αδικηθή σ’ αυτήν την ζωή από ανθρώπους ή από δαίμονες, δεν ανησυχεί ο Θεός, γιατί κέρδος προξενείται στην ψυχή. Πολλές φορές όμως λέμε ότι μας αδικούν, ενώ στην ουσία αδικούμε εμείς. Εδώ θέλει προσοχή να πιάνουμε τον εαυτό μας.

2) Βλ. Γεν. 37, 20 κ.ε.

“Τω τον φόρον τον φόρον…” (3)
– Γέροντα, όταν αγοράζουμε κάτι για το Μοναστήρι, μερικοί δεν δέχονται να μας κόψουν τιμολόγιο. Τι να κάνουμε;

– Τιμολόγια να σας κόβουν πάντοτε και εσείς να κόψετε τις απαιτήσεις σας. Να περιορίσετε τις ανάγκες σας και να φτιάχνετε μόνον ό,τι είναι απαραίτητο. Εγώ έτσι θα έκανα. Θα τα στείλη ο Θεός. Αν εμείς οι μοναχοί ζητάμε να μη μας κόβουν τιμολόγια, κάνουμε και τους άλλους να αμαρτάνουν. Λένε: “Αφού έτσι κάνουν τα Μοναστήρια…” Αν εμείς που θέλουμε να τηρήσουμε τις εντολές, κινούμαστε έτσι, ξέρετε πόσο σκανδαλίζουμε; “Τω τον φόρον τον φόρον”, λέει η Γραφή. Εγώ, όταν στέλνω γράμμα όχι με το ταχυδρομείο αλλά με άνθρωπο, πάλι βάζω τα γραμματόσημα. Οι κοσμικοί δικαιολογούν τον εαυτό τους, αλλά και τα Μοναστήρια, αν κινούνται έτσι, δεν έχουν ειλικρίνεια και πάει το Ευαγγέλιο στην άκρη… Όταν δεν δίνουμε τα υλικά πράγματα -”αν σου αφαιρέση ένας τον χιτώνα, άφησε και το ιμάτιο” (4)-, κάνουμε αρνητικό κήρυγμα και οι κοσμικοί μετά δικαιολογούν τις πτώσεις τους. Κοιτάζουν να βρουν κάτι, για να αναπαύσουν λίγο την συνείδησή τους. Να προσέχουμε, γιατί θα είμαστε αναπολόγητοι την ημέρα της Κρίσεως. Σκοπός είναι εμείς να αμυνθούμε κυρίως στα πνευματικά και όχι μόνο στα υλικά. Όταν για κάποιο λόγο δεν σας κόβουν τιμολόγια, να το θεωρήτε ζημιά πνευματική.

– Συμβαίνει καμμιά φορά, Γέροντα, να δώση κάποιος ένα μικρό ποσό ως δωρεά και να ζητήση απόδειξη για μεγαλύτερο. Τι να κάνουμε;

– Να πήτε: “Δεν κόβουμε αποδείξεις για μεγαλύτερο ποσό. Αν δεν θέλετε έτσι, να σας επιστρέψουμε τα χρήματα, μήπως κάπου αλλού μπορούν να σας εξυπηρετήσουν”. Μη σας κολλήση καμμιά τέτοια αρρώστια.

– Κάποιος μάστορας, Γέροντα, ζήτησε να τον απολύσουμε από την δουλειά, να μπη στο Ταμείο Ανεργίας και να συνεχίση να δουλεύη σ’ εμάς.

– Όχι, βρε παιδί, δεν είναι σωστό! Λίγη συνείδηση να έχη κανείς, δεν το κάνει αυτό! Δεν ταιριάζει σε Μοναστήρι να κάνη τέτοιο πράγμα! Προτιμότερο είναι, και ανάγκη να έχη το Μοναστήρι, να τον πληρώση διπλό μισθό, για να μην το κάνη. Τόσο βαρύ είναι! Η ευλογία φέρνει ευλογία και η αδικία φέρνει την καταστροφή. Αυτό πολύ να το προσέξετε. Ούτε να κάνετε παζάρια με τους μάστορες. Γι’ αυτό μετά γίνονται πυρκαγιές και καταστροφές στα Μοναστήρια. Ένας υπάλληλος ορκίζεται να κάνη τίμια την δουλειά του. εμείς σαν μοναχοί δεν δίνουμε έναν τέτοιο όρκο αλλά διπλό, είναι πνευματική η υπόσχεση που δίνουμε και, αν την παραβούμε, είναι διπλή η αμαρτία για μας. Προσέξτε να κρατήσετε μια ισοροπία, να υπάρχη κάτι διαφορετικό. Βλέπω μια πληγή να ωριμάζη. Θα σπάση, θα καθαρίση. Δεν δίνει την Χάρη Του ο Θεός σε λανθασμένη κατάσταση. Έτσι θα ήταν σαν να βοηθούσε τον διάβολο. Κοιτάξτε να υπάρχη ειλικρίνεια, τιμιότης. Αυτή η κατάσταση πάει σαν τον μεθυσμένο που τρικλίζει. Μπορεί να σταθή; Θα ‘ρθει η οργή του Θεού. Θα δώσουμε εξετάσεις. Πρώτη φάση, θα χωρίση το μπακίρι από το χρυσάφι. Δεύτερη φάση, θα φανή πόσων καρατιών χρυσάφι είναι ο καθένας.

Ο κόσμος κινείται στην ψευτιά. Οι άνθρωποι γίνονται ψεύτες. Έχουν φτιάξει άλλη συνείδηση. Δεν μπορώ να γίνω ψεύτης, να αλλάξω εαυτό, επειδή το απαιτεί η κοινωνία. Καλύτερα να ταλαιπωρηθώ. Θέλει προσοχή να μην μπη κανείς σ’ αυτήν την κοσμική τροχιά. Αλλά και όλο το οικονομικό σύστημα που υπάρχει σήμερα, δεν βοηθάει καθόλου. Οι άνθρωποι αναγκάζονται να δηλώνουν λιγότερα κ.λπ. Μάλλωσα κάτι εφοριακούς που ήταν πιστοί άνθρωποι. “Τι κάνετε; τους είπα. Κοιτάξτε να κρατηθή λίγο προζύμι. Έχω υπ’ όψιν μου γεγονότα πολλά! Ένας πάει στην Εφορία και λέει: “Έχω εισοδήματα ένα εκατομμύριο”. Του βάζει ο εφοριακός ότι έχει τρία εκατομμύρια, γιατί υπάρχουν ορισμένοι που παρουσιάζουν το ένα τρίτο από τα εισοδήματά τους, οπότε με αυτό τους πιάνει όλους. Έτσι όμως, αν υπάρχη ένας ευσυνείδητος και εσείς τον κοπανάτε τριπλασιάζοντας τα έσοδά του, τον αναγκάζετε να γίνη κλέφτης. Δηλαδή, αντί να βοηθήσετε να αλλάξη λίγο η κατάσταση, κάνετε το αντίθετο”. “Δεν καταλαβαίνουμε πότε μας λένε την αλήθεια”, μου απαντούν. “Θα το καταλαβαίνετε, τους λέω, αν ζήτε πνευματικά. Τότε θα μπορήτε να κάνετε αυτήν την διάκριση. Θα σας πληροφορή ο Θεός, για να καταλαβαίνετε”.

Πηγή: ekklisiaonline.gr